

РЕШЕНИЕ

№ 1700

гр. София, 15.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8019** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Г. Ф., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U., издаден на 19.09.2024 г., чрез адв. Л. П. Б. – САК, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Б. И., консул, втори секретар, Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т..
В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати нарушения на материалноправните и процесуално - правните разпоредби и несъобразяване с целта на закона. Счита, че административният орган е издал обжалвания отказ без да са изяснени релевантните факти и обстоятелства. Твърди, че в отказа не са посочени обстоятелствата, поради които е прието, че целта и условията на планирания престой не са обосновани, не са ангажирани и доказателства, които да подкрепят този извод на ответника по оспорването, не са посочени кои доказателства са неистински и защо според административния орган, не е доказана целта на престоя. Счита, че при така събраните доказателства, административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна, което представлява нарушение на чл. 59 АПК. Посочва, че изложените в отказа правни основания, касаят съвсем различни фактически обстоятелства. Излагат се доводи, че оспореният отказ за виза е издаден в нарушение на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на

компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Л. Б., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноски.

Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ), консул, втори секретар, Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на исканото адвокатско възнаграждение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от 09.05.2025г. от Г. Ф., гражданин на Република Т., [дата на раждане] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Република Т.; писмо с рег. № 536400-33169 от 08.04.2025 г. на Дирекция Миграция с което е уведомен работодателя „Аладин Фуудс“ ООД, че за лицето има представен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години; трудов договор сключен с „Аладин Фуудс“ ООД; длъжностна характеристика; договор за наем на недвижим имот сключен от името на „Аладин Фуудс“ ООД; свидетелство за съдимост; Полица за медицинска застраховка валидна до 13.04.2026 г.; извлечение от семеен регистър.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Трудовият договор и длъжностната характеристика са изготвени само на български език, което предполага неразбиране от кандидата на условията на труда и изискванията за длъжността. Представеното свидетелство за съдимост е с изтекъл срок. Целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставена е невярна информация с цел формалното изпълнение на изискванията на Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда за издаване на виза и определяне на визовия режим за получаване на виза и последващо пребиваване в Република България“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министерърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 212 от 12.11.2024 г. на Генерални консул на Република България в О., с която Б. И., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Т., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Съгласно прието по делото писмено становище от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи в производствата по издаване на визи за дългосрочно пребиваване Дирекция „Миграция“ не изразява становище, тъй като не е участник в съгласувателната процедура по издаване на виза тип „Д“ по заявление ODR 25008331/09.05.2025г. на Г. Ф..

В хода на съдебното производство по делото на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи по делото писменото становище, с което от ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратените от отдел „Миграция“-СДВР за съгласуване заявления на Г. Ф., гражданин на Т.. Изисканото от съда писмено становище, което съдържа класифицирана информация е представено от ДАНС и е приложено по делото в класифициран том.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка

за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Б. И., втори секретар, консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17) и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т. 23).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, трябва да бъде

установена специфичната цел у чужденеца – да е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. По делото е представен трудов договор, сключен между „Аладин Фуудс“ ООД и Г. Ф.. Видно от разпита на св. С., Г. Ф. е работил при нея и тя си спомня, че той е започнал да говори български език, да чете документи на български език и да пише (макар и с грешки). Това дискредитира тезата на органите на ДАНС, че поради незнание на български език и липса на превод жалбоподателят не е разбрал при какви условия ще полага труд в България.

В заключение, трябва да се посочи и следното: в разпоредбата на чл. 24и, ал. 5, т. 9 от ЗЧРБ е уредено задължението за представяне към заявлението на заверено копие от сключен срочен трудов договор, подписан от страните и длъжностна характеристика. Липсва нормативно установено изискване, тези документи да бъдат преведени на езика на апликанта. Оттук следва, че този мотив в отказа за издаване на виза, не почива на изискванията на приложимото материално право.

По отношение на представеното от апликанта свидетелство за съдимост, в превод на български език, то е издадено на 16.04.2025 г., а заявлението за издаване на виза е подадено на 09.05.2025 г., от което следва, че свидетелството е било валидно към датата на подаване на заявлението.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е немотивиран, като позоваващ се единствено на правната норма. Когато се постановява отказ за лицето трябва да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски и такива се претендират. Представен е списък, който включва 10 лв. държавна такса, 1000 лв. възнаграждение за адвокат или обща сума в размер на 1 010 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Ф., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U., издаден на 19.09.2024 г., ОТКАЗ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Б. И., консул, втори секретар, Генерално консулство на Република

България в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Г. Ф., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U., издаден на 19.09.2024 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Г. Ф., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , разноси общо в размер на 1 010 лв.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.